

Alzina surera de la ruta de la pedra seca

Rellinars

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Torrent de l'Esbarzer
Emplaçament
Alçada: Al principi de la ruta de la pedra seca
307

Coordenades:

Latitud: 41.64226
Longitud: 1.90944
UTM Est (X): 409178
UTM Nord (Y): 4610632

Classificació

Número de fitxa 08179 - 53
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Espècimen botànic
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: Els propietaris de Les Farreres mantenen el terreny en òptimes condicions i han col·locat una tanca perimetral de fusta.
Protecció Legal
Observacions protecció: Pla d'Ordenació Urbanística Municipal
Accés Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat Privada
Titular: 08178A010000020000OI
Autoria de la fitxa Jordi Montlló i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: ds., 16/02/2019 - 01:00

Descripció

L'alzina surera de Les Ferreres (*Quercus suber* L.) està situada a la llera dreta del torrent de l'Esbarzer. Per accedir-hi cal agafar el camí de Les Ferreres que surt pel darrera de l'església nova de Sant Pere i Sant Fermí. Un cop passades les masies del Gibert de Baix i de Les Ferreres, el camí fa un revolt de 180 graus, travessant el torrent de l'Esbarzer. En aquest punt, cal agafar el trencall de mà dreta, un camí de terra costerut que condueix a Cal Manel. La surera es troba a mà dreta, tot just a un centenar de metres, protegida per una tanca de fusta, amb una taula i banc al davant mateix.

Dessota, a excepció del marge del torrent on està arrelada, no hi ha vegetació herbàcia destacable, tan sols una heura que se li està enfilant des de la soca. Mesura uns 15 metres d'alçada total, per 12 metres de capçada, per 3, 40 metres de volt de soca i 2,70 metres de volt de canó. L'escorça, grisenca, gruixuda i rugosa de la qual se n'extreu el suro encara conserva el pelegrí, que és la primera capa emprada normalment com a component pel pessebre. No té ferides visibles a excepció d'un tornavís que té clavat per la part posterior a uns dos metres d'alçada. El tronc és poc sinuós, amb una lleugera inclinació cap al torrent. Per sobre de la creu es ramifica en dues branques potents que alhora es van bifurcant formant la brancada actual que donen forma a la capçada. Les fulles són perennes; les més tendres tenen una forma dentada, mentre que les més velles, lobulada. Mesuren entre quatre i set centímetres de llargada. Absorbeixen l'aigua i la humitat i en funció de la posició que ocupen en l'arbre poden presentar variacions en la duresa i el color. El fruit característic és el gla, que mesura entre dos i tres centímetres.

Observacions:

És un espècimen rar en aquestes contrades, per la qual cosa li dona un valor afegit. Però és un dels pocs arbres, juntament amb l'alzina capaços de rebrotar després d'un incendi. El suro actua com un aïllant tèrmic, mentre que la fusta té una densitat molt elevada.

En el Catàleg de Béns a protegir està mal situada planimèticament.

Bibliografia

PASCUAL, Ramon (1994). Guia dels arbres dels Països Catalans. Pòrtic Natura. Barcelona, pp. 96-97.

